

A VIVENDA É PARA QUEN A HABITA

UN PROGRAMA PARA QUE A NOSA LOITA
DESBORDE O SEU SISTEMA



XESTA.ORG



1/ O PROBLEMA DA VIVENDA É O PROBLEMA DO CAPITAL.

O problema da vivenda é irresoluble dentro do marco do capitalismo. Se a vivenda é un ben de mercado, a lei do valor impera, e as nosas casas deixan de ser un dereito para se converter nunha mercadoría, un ben especulativo.

Ningunha medida parcial, que non ataque ao sistema capitalista como totalidade, pode solucionar este problema. Pero dentro do marco do estado e do capital hai moita marxe para limitar o imperio dos rendistas. A acción lexislativa dos parlamentos e a executiva de concellos, Xunta e goberno central, pode paliar este mal que se está a cobrar a vida de tantas persoas da nosa clase. Porén non existe vontade política en ningunha escala do estado para poñerlle freo a esta clase parasitaria. Os partidos políticos con representación institucional son os responsables desta inacción.

O programa que aquí presentamos ten un dobre fin: arrincarlle ás institucións estatais melloras inmediatas que alivien a vida da nosa clase, e reforzar a nosa capacidade de organización colectiva.

Cada conquista ten que restarlle poder á clase capitalista e sumárllelo aos sindicatos de vivenda, ás organizacións de barrio e ás estruturas que construímos dende abaixo, coas que queremos ir máis alá do 11N.

2/ ESTE 11N LOITEMOS POLO DEREITO Á VIVENDA

A folga xeral do 11 de novembro, liderada pola Confederación de Sindicatos de Inquilinas, está tendo a capacidade de mobilizar á nosa clase en torno a unha serie de demandas dirixidas ás institucións estatais e aos partidos políticos que as dirixen. Unha serie de esixencias que facemos propias, pero que queremos ampliar e reartellar en torno a unha demanda central: a desmercantilización da vivenda.

As nosas casas teñen que deixar de ser un ben especulativo para converterse nun dereito real, equiparable a outros dereitos básicos universais, como a educación ou a saúde, que son garantidos polo estado do benestar.

Para acadar este obxectivo esiximos ás administracións públicas que implementen as seguintes medidas:

1/

Eliminación das sociedades cotizadas de inversión no mercado inmobiliario (SOCIMIS), dos fondos de inversión inmobiliaria, e de calquera tipo de empresa ou ferramenta financeira cuxa función sexa a especulación con dereitos básicos.

2/

Prohibición dos contratos de alugueiro temporal, das VUT e do uso irregular dos contratos temporais. Xeneralización dos contratos de alugueiro indefinidos, con excepcións reguladas e xustificadas (estudos, traballo estacional).

3/

Expropiación, sen compensación, das vivendas en mans de propietarios de máis de dous inmobles, e das vivendas en desuso de longa duración, para ser incorporadas a un parque público de vivenda para o alugueiro social.

4/

Despenalización da okupación. O dereito de uso ten que primar sobre a lóxica do valor. Se o estado non é quen de garantir o dereito á vivenda recollido na súa propia constitución, a autoxestión deste dereito é a única solución material para a poboación expulsada do mercado da vivenda.

5/

Prohibición das empresas de desokupación e das organizacións escuadristas e fascistas que atentan contra as máis vulnerables e contra a nosa clase no seu conxunto.

6/

Consolidación dos modelos de cooperativismo de vivenda en cesión de uso e das alternativas de vivenda sen ánimo de lucro xestionadas.

7/

Inspección das condicións hixiénicas e de habitabilidade das vivendas en aluguiro, con capacidade de denuncia e seguimento por parte dos sindicatos de vivenda e inquilinas.

8/

Paralización de todos os desafiuamentos sen alternativa habitacional.

Porén o acceso da nosa clase á vivenda está restrinxido por outros factores que non son méramente económicos. É por iso preciso que a forza despregada o 11N apunte tamén cara outros eixos de dominación e desigualdade no ámbito da vivenda. Polo tanto esiximos tamén ás autoridades públicas:

9/

A abolición da lei de estranxeiría e regularización inmediata da situación administrativa de todas as persoas migrantes, condenadas hoxe á infravivenda, á negación do empadroamento e ao racismo inmobiliario.

10/

A derogación da lei mordaza, usada para multar e reprimir ás persoas que se mobilizan na paralización de desafiuamentos.

3/ QUE A NOSA LOITA DESOBORDE O SEU SISTEMA

Sabemos que as esixencias da nosa clase son papel mollado para as institucións burguesas e os partidos insituacionais.

O dereito á vivenda non se demanda, conquírese. E sabemos tamén que a única forma de solucionar o problema da vivenda é abolir o imperio do capital. Por iso marcamos un horizonte de loita en torno á vivenda que construír a partir do 12 de novembro:

1/

Unificar á clase para a loita contra o imperio do capital. Rendistas e empresarios son parte dunha mesma clase social, cuxos intereses confróntanse aos da nosa clase. Vivenda e emprego son dúas caras dunha mesma moeda: a explotación do pobo traballador por parte dunha clase parasitaria. Por iso se a clase capitalista sube as rendas dos nosos alugueiros, a resistencia colectiva a esa dinámica debe ser complementada coa loita pola suba dos salarios no ámbito laboral. O sindicalismo laboral combativo e sindicalismo social deben actuar unidos e desenvolver estruturas de coordinación para vincular a loita das asalariadas á loita das inquilinas, como parte integrante dunha mesma clase social.

2/

Construír estruturas de autoxestión da vida social. A loita de confrontación contra as dinámicas de expropiación e explotación do capital é necesaria, pero insuficiente, para universalizar o dereito á vivenda. Xunto á negación do sistema capitalista é preciso xerar institucións populares que satisfagan as necesidades da clase traballadora e que garantan o acceso á vivenda e a todo ben e servizo básico para todas as persoas da nosa clase. Unhas institucións xestionadas polas propias beneficiarias deses bens e sevizos, pois a emancipación da nosa clase debe ser obra da clase mesma, e non pode ser delegada. Unhas institucións que á vez que cubran as nosas necesidades individuais permitan unha xestión colectiva do dereito á cidade e do territorio no que ten que ver co urbanismo, a mobilidade, os modelos enerxéticos, etc.

3/

Gañar o control socialista do conxunto da economía e do territorio. A nosa capacidade de autoxestión da vida social xamáis poderá garantir definitivamente o acceso universal á vivenda e a todos os servizos e bens básicos se non extinguimos definitivamente a explotación capitalista. Por iso debemos camiñar cara a construción dun poder de clase que varra a propiedade capitalista e a escravitude do salariado, e que instaure un sistema socialista baseado na propiedade colectiva e na economía democráticamente planificada.



ORGANÍZATE!



XESTA.ORG

